

ELS RECORDS DE “L’INSTI”

Teresa Reverté Calull

Uuuuf, quan anava a “l’Insti”!!! Si n’ha passat de temps des de llavors, tant que no sé ni com posar-m’hi a escriure res de tantes vivències viscudes.

Aleshores jo venia d’un col·legi de monges, dels Caputxins més concretament, i de cop i volta anar a l’Institut per a mi era tota una aventura i un nou món ple de noves experiències. I, certament, puc dir que la meua etapa d’Institut m’ha marcat molt, però no tant en el terreny professional, sinó més en l’àmbit personal.

Vincles o precedents amb l’Institut no en tenia. Els meus pares van decidir que jo aniria a l’Institut i així va ser.

Els meus quatre anys d’Institut van transcórrer a l’edifici de la plaça del Quarter i, si no ho recordo malament, el compartíem amb els alumnes de l’antiga Escola del Treball, els que feien Formació Professional (els d’FP, que en dèiem). Mig edifici era per a nosaltres, els de BUP i COU, i l’altra mig era per als d’FP. Coincidíem a l’entrar i al sortir, però no ens relacionàvem massa.

Jo mai havia anat a classes mixtes, ja que a les monges tot érem nenes, i això per a mi també era nou i, encara que ara soni estrany, aleshores a mi em feia una mica de respecte anar nens i nenes plegats. Però de seguida ho vam superar.

Del professorat de l’època me’n recordo prou bé gairebé de tots i totes. Excepte els “profes” més joves, que tenien un tarannà més obert i més modern i amb més ganes, la majoria eren velles glòries que els quedava poc temps per jubilar-se i que se’ls notava que portaven anys i panys fent i dient el mateix. Fins i tot, n’hi havia que fumaven mentre feien classe, això ara és impensable, d’altres eren tan maniàtiques que només tossir o caure el “boli” a terra ja et feien fora de classe, també hi havia els qui mai et coneixien i ni tan sols feien l’esforç de fer-ho, et cridaven pel número de llista i prou, també hi havia els “enrollats” i els “progres”, els numeraris, els no numeraris, etc.

Però sí que d'entre tots els professors que vaig tenir a l'Institut en vull destacar dos: la Srta. Josefina Cardó, d'Història de l'Art, i el Sr. Jaume Aguadé, de Llengua i Literatura catalanes, dels quals sempre recordaré la seva saviesa, els seus coneixements i la seva passió pel que ensenyaven, i que, com a mínim a mi, em van saber transmetre i molt.

Del personal de servei no me'n recordo massa. Potser dels conserges, bones persones però que els preniem força el pèl, pobres (amb "carinyo").

L'ambient de l'Institut de seguida em va agradar molt i em va captivar, per a mi eren aires de llibertat, i més que recordar episodis històrics viscuts vull recordar el moment que ens va tocar viure a l'Institut: eren èpoques de transició política, som de les primeres generacions d'Institut en època de democràcia, del 1976 al 1980 si no vaig errada. La meua generació vam viure els últims anys decadents i cruels del franquisme, som els últims nens de la dictadura i els primers joves de la democràcia, i això marca molt, almenys a mi, i teníem moltes, moltes ganes de dir-hi la nostra. Era el moment de no callar més i cridar ben fort llibertat, amnistia i estatut d'autonomia, era el moment de la llibertat d'expressió, de les primeres assemblees d'estudiants, de les primeres i tímides vagues a favor dels professors no numeraris, a favor del català i a favor de tot allò que crèiem injust.

De records en podria dir tants... Recordo un dels primers balls de carnaval fets en una de les aules de l'Institut i la feinada que ens va costar obtenir-ne el permís de la direcció per fer-lo, però ho vam aconseguir. Recordo el famós laboratori de química on més d'un experiment va estar a punt de causar algun disgust, recordo les espatlles del gimnàs i el "potro" i el "plínton" que m'horroritzaven, recordo les "sentades" sota els porxos del pati de l'Insti i els passejos amunt i avall pel carrer de la Cort a la mitja hora d'esbarjo del matí, recordo anar a fer l'entrepà de l'esmorzar al Fèlix o a l'Arc (molts i moltes sabran de què parlo), recordo a COU el meu primer viatge llarg a Mallorca, i recordo, sobretot, a l'ir de BUP quedar bocabadada dels alumnes més grans que tocaven guitarres a la sala d'actes i feien recitals de cançons i m'encantaven, jo volia ser com ells. De fet, amb alguns companys i companyes de classe vam fer un grup de "guitarres xiruqueres" i a tothora tocàvem i cantàvem, fins i tot ens havien llogat des d'algun poblet. Encara avui en dia les nostres trobades sempre s'acaben tocant i cantant. En aquells moments jo compaginava l'Institut amb els estudis de solfeig i piano, la música ja m'agradava des de petita i el "cuquet" em va continuar fins que em vaig adonar que no tan sols m'agradava, sinó que m'agradava molt. De fet, a dia d'avui la música ha esdevingut la meua professió.

Però desgraciadament, també ens va tocar viure la cara més amarga i dolorosa de la vida: la mort d'un company de classe en plena joventut. Sigui on sigui, a l'Arcadi sempre el portarem al cor.

I vull acabar fent esment del tresor més preuat que m'emporto de l'Institut: els amics per sempre!!! Els amics de l'ànima!!!

L'Institut em va ajudar a créixer en tots els sentits i sempre, sempre, n'estaré orgullosa i agraïda. Ho dic de cor.